

NORA ROBERTS MINČIU ŽAIDIMAI

Iš anglų kalbos vertė Rita Bakanienė

Jotema

I DALIS

TRAGEDIJA

*Pyktis nuožmus, jtūžis nenugalimas,
bet kas gali atsispirti pavydui?*

– Patarlių knyga 27:4

*Ir nekliudyki sielvartui prabilti:
Susikrimitimo kupina širdis
Nuo paslėptos kančios greičiau palūžta.*

– William Shakespeare

1

Pati smagiausia vasaros dalis Tėjai prasidėdavo nuo antros birželio savaitės. Kalendoriuje paskutinę pamokų dieną ji pasižymėjo didelė raudona širdele, nes nuo to laiko bus galima maudytis ir taškytis baseine savo kieme, ir šitai jai labai patiko. Kasdien galės važinėti dviračiu ir žaisti su draugais. Nors, tiesą pasakius, niekas jau nebesako *žaisti*. Dabar jie tiesiog leidžia laiką kartu.

Juk Tėjai jau dvylika.

Jai patiko ilgos vasaros dienos, lauke ruošiamas maistas, o labiausiai — kad nėra jokių namų darbų.

Kasmet, praėjus maždaug savaitei po raudona širdele pažymėtos dienos, įsėdusi į automobilį kartu su mama, tėčiu, mažuoju broliuku Remiu ir jų šunyte vardu Koko, Tėja leisdavosi į ilgą kelionę iš Frederiksbergo Virdžinijoje į Redbudo Daubą Kentuckyje.

Ten užaugo Tėjos mama, bet vėliau išvyko studijuoti koledže Virdžinijoje, kur pačią pirmą dieną per pirmą paskaitą susipažino su Džonu Foksu.

O visa kita, kaip sako žmonės, — ar bent jau jos tėtis, — istorija.

Jie susituokė vasarą pabaigę antrą kursą, o po dešimties mėnesių, dviejų savaičių ir trijų dienų gimė ji. Nepraėjus nė dvejiems metams pasaulį išvydo ir Remis.

Dabar Tėjos tėtis projektavo namus, o mama rūpinosi jų dekoru. Jų bendra kompanija pavadinimu „Foksų namai“ klestėjo.

Tėja daug ką žinojo. Kartais suaugusiems atrodo, kad vaikai nesupranta kai kurių svarbių dalykų, bet apie Tėją to nepasakysi. Ji žinojo, kad jos seneliai, tėčio tėvai, buvo pasipūtę turtuoliai, kurie į jos mamą — merginą iš Kentukio rytų — žvelgė iš aukšto.

Laimei, tėčio tėvai gyveno San Diege, tad matytis su jais dažnai netekdavo, ir Tėją tai kuo puikiausiai tenkino. Ir — svarbiau-

sia — nereikėjo klausytis, kaip Motė — taip save liepė vadinti snobė močiutė — galvoja, kad jos mama juokiasi per garsiai ar niekada nuo savo batų neatsikratys dulkių iš Apalačų kalnų.

Gerokai pasistengusi Tėja galėjo tas mintis išgirsti net namuose, o aplankiusi Motę nepajėgdavo šito išvengti.

Motė visuomet mąstydamo *taip* garsiai.

Motei ir seneliui, regis, visai nerūpėjo, kad Džonas ir Kora Foksai laimingi, kad verslas jiems gerai klojasi. Kad jie visi gyvena gražiame name puikiame rajone. Kad Tėjai ir Remiui (arba, kaip primygtinai reikalavo sakyti seneliai, Altėjai ir Remingtonui) mokykloje sekasi geriau nei vidutiniškai.

Bet močiutei visa tai rūpėjo. Su ja jie kalbėdavosi telefonu kiekvieną sekmadienį, o per Kalėdas močiutė atvažiuodavo prisikrovusi pilną automobilį savo pačios pagamintų dovanų. Dažniausiai kartu atvykdavo ir mamos broliai, Veilonas ir Kalebas, tad visi drauge jie surengdavo didelę šventę, namus pripildydami muzikos, šviesos ir kepinių kvapų.

Tai būdavo antras Tėjos mėgstamiausias metų laikas.

Bet pats mėgstamiausias laikas visgi buvo birželį, nors iki močiutės namų tekdavo važiuoti visas septynias valandas, o kartais ir ilgiau.

Iš namų jie visuomet pajudėdavo anksti ryte ir kelyje visa šeima žaisdavo „Bingo“. Remis dažniausiai užmigdavo, kartais pasnausdavo ir Tėja, bet vos tik kirtus Kentukio valstijos ribą abu visuomet džiaugsmingai sušukdavo.

Pakeliui jie sustodavo pavalgyti kepsnių ir spurgų — tokia buvo šeimos tradicija. Nors Tėja jausdavosi išalkusi, sustojus visa širdimi trokšdavo vėl leistis į kelią, kad kuo greičiau pasiektų savo kelionės tikslą.

Ji nekantraudavo tolti tais vingiuojančiais keliais, kilti aukštytyn, kirsti tiltus, nutiestus virš šniokščiančių upių.

Tėja džiaugdavosi išvydusi kalnus, kurių tamsiai žalios viršūnės kažkodėl atrodydavo šiek tiek mėlynos. Akį džiugino ir plynaukštės, ir keteros, ir miškai, ir upeliai.

Atsidūrusi čia, tarp tų kalnų ir kalvelių, apjuostų vinguriuojančiais keliais, Tėja suprasedavo, kad jų gražusis namas puikiame rajone Virdžinijoje niekaip negalėtų prilygti visam šitam grožiui.

Ji stebėdavosi, kaip mama galėjo visa tai palikti, o kiekvieną sykį paklaususi sulaukdavo to paties atsakymo: „Juk turėjau susipažinti su tavo tėveliu, tiesa? Kitaip nebūtum čia ir negalėtum to manęs klausti.“

Bet Tėja žinojo, kad priežasčių būta ir daugiau. Ji žinojo, kad mama visada norėjo gražaus namo puikioje kaimynystėje. O giliai širdyje suprato, kad mama visuomet troško nuo padų nusipurtyti tas Apalačų kalnų dulkes.

Aišku, mamai Tėja nieko nesakė, nes jos akyse ir vėl būtų atsiradęs tas žvilgsnis. Mama nenorėjo, kad Tėja žinotų tai, ko negali žinoti kiti, pavyzdžiui, kaip tada, tėčiui paklausus: „Kur, po velnių, aš šįkart nukišau savo raktus?“

O Tėja žinojo, kad jis juos numetė ant darbastalio virtuvėje ir paskui ant viršaus užkrovė savo popieriais, nors pati tuo tarpu buvo lauke.

Kaip ir žinojo, kad nors ir labai mylėjo močiutę, mama norėjo daugiau nei namo dauboje ir mažiau, nei ten paliko išvažiavusi.

Dabar Tėja stengėsi apie tai negalvoti, nes pagaliau jie pasiekė Redbudo Daubos miestelį kalnuose su įkalnėn vingiuojančiomis gatvėmis ir parduotuvėlėmis, pavyzdžiui, „Apalačų amatais“, kur močiutė prekiaavo savo gamintu muilu, žvakėmis bei panašiais dirbiniais.

Galų gale jie beveik vietoje. Saulė vis dar skaisčiai švietė. Pro automobilio stoglangį Tėja stebėjo ratus sukantį vanagą. Miškuose čia vaikštinėjo elniai. Kartais Tėja ir namie pamatydavo kokį į apylinkės kiemus užklydusį elnią, bet juk tai ne tas pats!

Paskutinę kelio atkarpą visada vairuodavo mama, nes šiais ke-
liais ji kadaise vaikštinėjo būdama maža mergaitė. Įveikus paskuti-
nį posūkį, Tėja pagaliau išvydo močiutės namus.

Nudažytas mėlyna dangaus spalva, su tikromis langinėmis ir
kolonomis ilgoje verandoje — žalioje kaip kalvoti miškai — na-
mas pūpsėjo siauros, vingiuotos gatvelės gale. Jo priešakyje žydėjo
azalijos ir plačialapės kalmijos. Ant kanadinio cersio šakų kabojo
tuzinai spalvotų butelių.

Tėjai niekada neteko gyvai matyti, kaip tas medis žydi, nes kai
pavasarij jis apsipila žiedais, dar būna nesibaigę mokslo metai, bet ji
nesunkiai įsivaizdavo, kaip gražu čia tuomet turėtų būti.

Už namo driekėsi lysvės — gėlių, daržovių, prieskoninių žo-
lelių — ir stovėjo vištidė, kur kudakavo ir pešėsi močiutės damu-
tės — taip ji vadino savo vištas. Ožka vardu Molė turėjo savo ap-
tvarą, o karvė Astera — du nedidelius laukelius, kuriuose močiutės
nuvesta pakaitomis ganėsi kas kelis mėnesius.

Netoliese dar matėsi nedidukas tvartelis ir daržinė. Sraunus
upelis čiurleno per sklypą iki pat gretimo miškelio.

O visur aplink padanges ramstė kalnai.

Prie automobilio iš kitapus namo atskuodė Antis ir Žąsis, du
močiutės kunhaundų veislės šunys.

Mašinos viduje inkšdama ėmė uodegą vizginti Koko.

Vos tik Tėja atidarė dureles, kalytė liuoktelėjo lauk. Visi trys
šunys puolė uostyti vienas kito pauodeges, nekantraudami kuo
greičiau atnaujinti pažintį.

Namo durys prasivėrė, ir į plačią verandą išėjo Liusė Lanigan.

Jos plaukus, varno juodumo spalvos, kurią paveldėjo ir dukra,
ir anūkė, puošė stora balta sruoga, lyg banga krintanti nuo pat vir-
šugalvio iki plaukų galiukų dešiniame šone. Tiek dukra, tiek anūkė
iš Liusės buvo paveldėjusios ir pailgas skaisčiai mėlynas akis.

Jos stoto — metro septyniasdešimt aštuonių centimetrų ūgio,

tvirto kūno sudėjimo — Kora neperėmė, bet vien pažvelgus į ilgas Tėjos ir Remio kojas buvo akivaizdu, kad genai atiteko abiem anūkams.

Išblukusiais džinsais ir kasdieniais baltais marškiniais vilkinti Liusė plačiai išskėtė rankas.

— Įdomu, kiek vienu ypu apglėbčiau? Reikia patikrinti.

Kaip ir Koko, Tėja su Remiu liuoktelėjo iš mašinos ir bėgte nuskuodė į moters, kvepiančios šviežiai kepta, ką tik iš orkaitės ištraukta duona, glėbį.

— Mmm-mmm-mmm! — numykė Liusė, glėbyje spausdama anūkus, o priėjus Korai su Džonu kartu apsikabino ir juos. — Dabar mano širdis sklidina džiaugsmo. Visą pasaulio meilę ir dar daugiau turiu štai čia, savo verandoje. Tikiuosi, išalkote, nes prikepiau tiek vištienos, kad užtektų visai armijai po sekinančio mūšio.

— Mirštu iš bado, — prisipažino Remis, ir Liusė nuoširdžiai nusikvatojo.

— Argi galėtų būti kitaip. Vieniems turiu šviežio limonado, kitiems — velnioniškai gardaus obuolių vyno. Jūsų kambariai jau paruošti, jei norite pirmiausia nusinešti daiktus.

— Taip ir padarysime. — Džonas pabučiavo Liusę į abu skruostus. — O paskui mielai paragausiu to obuolių vyno.

Šiuose namuose visuomet gardžiai kvepėjo. Tėjai čia kvepėjo kalnais ir skaniu maistu, žolelėmis ir gėlėmis.

Pas močiutę ji atvažiuodavo tik vasarą, todėl dar niekada nematė, kaip spragsi ugnis židinyje svetainėje su didele sena mėlyna sofa ir krėslais, išmargintais žiedais, kuriuos močiutė vadino kopūstinėmis rožėmis.

Kambarį puošė gėlės iš sodo ir laukiniai žiedai iš kalnų, pačios močiutės išlietos žvakės ir, kaip visada, naujausios Tėjos ir Remio mokyklinės nuotraukos rėmeliuose.

Kol tėtis padėjo vaikams nusinešti krepšius, mama su močiute

nuėjo į virtuvę, nes, kaip tėtis visuomet sakydavo, mamai ir dukrai norėdavosi pabūti tik dviese.

Tėja neprieštaravo, nes žinojo, kad su močiute praleis net dvi savaites.

Jai labai patiko kambarys su vaizdu į kalnus. Nors šis buvo mažesnis nei jos miegamasis namuose, Tėjai tai netrukdė.

Mergaitei patiko sena geležinė lova, nudažyta sniego baltumo dažais, ir žibuoklėmis išmarginta antklodė, kurią kadaise pasiuvo jos močiutės močiutė. Ant komodos stovėjo stiklinis ąsotėlis su pamerktomis baltomis ramunėmis. Nors drabužinė kambaryje buvo visai mažytė, čia dar stūksojo senovinė spinta su stalčiais.

Tėjai ji patiko labiau nei bet kokia drabužinė.

Be to, buvo gera žinoti, kad tame pačiame kambaryje vaikystėje miegojo ir jos mama.

Remio kambarys — dėdės Veilono vaikystės miegamasis — buvo kitapus koridoriaus, o tėvai įsikurdavo dėdės Kalebo senajame kambaryje. Dar viename kambaryje močiutė laikė savo siuvimo ir kitus reikmenis, o pačiame didžiausiame buvo jos miegamasis su lova su baldakimu.

Lova, kurioje ji gimė.

To Tėja nepajėgė įsivaizduoti.

Trokšdama kuo greičiau čia pasijusti lyg namie, ji ėmėsi iškrauti savo daiktus, nors ir girdėjo, kad Remis jau nuskuodė laip-tais žemyn.

Pasikabinus drabužius, kambarys pasidarė jos.

Nusileidusi į apačią, Tėja neskubėdama viską apėjo. Svetainę, paskui saloną su senu televizoriumi ir daug senesniu dideliu radiju. Čia buvo didelis krėslas, sofa, knygų lentynos, krepšys su siūlais, o ant sienos — laikrodis su gegute.

Kitame kambaryje močiutė laikė savo pianiną, bandžą, gitarą, mandoliną, cimbolus.

Aplankius įkvėpimui, močiutė galėjo pagroti bet kuriuo iš šių instrumentų. Tėja žinojo, kad Veilonas irgi moka visais jais groti, ir ne tik todėl, kad taip tvirtino močiutė, bet ir todėl, kad per Kalėdas jis visuomet atsiveždavo bandžą ar gitarą ir jiems paskambindavo.

Grodamas šiais instrumentais jis užsidirbdavo pragyvenimui Našvilyje, kur gyveno. Kalebas irgi mokėjo groti, bet koledže jis studijavo teatrą, vaidybą ir dar kažką panašaus, todėl tuo ir užsiėmė.

Mama taip pat retsykiais pagrodavo, bet, kaip visuomet kartodavo močiutė, Koros instrumentas buvo jos balsas. Ir Tėja tą puikiai žinojo, nes mama — ypač kai jausdavosi laiminga — dainuodavo angeliškai.

Pati mėgstamiausia Tėjos vieta šiuose namuose buvo virtuvė.

Ji buvo tiesiog milžiniška — pavartojant šiuo metu vieną mėgstamiausių Tėjos žodžių. Pakankamai didelė, kad sutalpintų močiutės senelio sumeistrautą ąžuolinį stalą. Čia stovėjo šešių kaitviečių viryklė, kurią močiutė nusipirko sumaniusi atsinaujinti, bet skirtis su senuoju stalu ji tikrai neketino.

Stalą močiutė vadino savo virtuvės siela, o virtuvę — savo namų širdimi. Čia buvo daugybė spintelių, neįtikėtina ilgi darbastaliai, visa siena lentynų, ant kurių rikiavosi puodai, šeimos receptų kulinarinės knygos, stikliniai indai su ryžiais, avižomis, makaronais, kitomis kruopomis bei pupomis ir spalvoti stiklainiai su marinuotais burokais, konservuotomis mišrainėmis, pipirais, obuoliene dar daugybe visko.

Šalia močiutė turėjo įsirengusi dirbtuvę su didžiule virykle, tvirtais darbastaliais ir lentynomis, ant kurių stovėjo puodai, stiklainiai ir visokiausi virtuvės įrankiai. Ant saulėtų palangių ji augino prieskonines žoleles, kurias vėliau pakabinusi džiovindavo.

Čia močiutė liedavo žvakes, gamindavo muilą, losjonus ir gydomuosius tepalus, kuriais pati prekiaavo.

Sandėliuke ji laikė jau pagamintas atsargas tam atvejui, jei

kam staiga prireiktų dovanų ar jeigu kas nors nusileistų iš kalnų ir pasiūlytų mainytis prekėmis.

Kaip visada smalsaudama, Tėja pravėrė duris ir mėgaudamasi aromatais apžiūrėjo lentynas.

Jai močiutės sandėliukas kvėpėjo it dieviškas sodas.

Rožėmis ir levandomis, rozmarinu ir šalavijais, kvapiaisiais heliotropais ir pušimis, citrinomis, apelsiniais ir šviežiai nušienauta žole.

Savo verslą močiutė vadino „Kalnų magija“, ir Tėjai viskas, ką gamino močiutė, iš tiesų ir atrodė magiška.

Ant stalo pastebėjusi vis dar uždengtą sluoksniuotą obuolių pyragą, Tėja nusprendė neprisikirsti keptos vištos ir būtinai pasilikti pilve vietos desertui.

Kieme Remis lakstė aplink su šunimis, o tėvai su močiute, įsitaisę galinėje terasoje, gurkšnojo obuolių vyną.

Pro pravirus langus girdėjosi šunų lojimas, vištų kudakavimas ir močiutės juokas.

Tėja pasistengė įsidėmėti šią akimirką, kad galėtų ją vėl prisiminti, kai kada nors pasijus vieniša ar liūdna.

— Štai ir mūsų mergaitė, — tarė Liusė, kai Tėja išėjo pro duris. — Įsipilk sau limonado, kol Remis dar nespėjo išmaukti viso ąsočio. Dešimtmečius, regis, gerokai troškina.

— Jam reikia išsilakstyti po to, kai tiek laiko praleido uždarytas mašinoje. — Šypsodamasi Kora pasilenkė ir paglostė Tėjai ranką. — Įsikūrei?

— Aha. Ar galiu nueiti pasižiūrėti gyvūnų?

— Aišku.

— Kiek vėliau kartu su Remiu galėsite jiems nunešti vakarienės. Bėk. — Liusė švelniai plekštelėjo anūkei per užpakalį. — Pramankštink savo ilgas kojas. Pakviesime, kai bus laikas vakarieniauti.

— Jie auga kaip piktžolės, — sumurmėjo Liusė, Tėjai nuskuodus šalin. — Abu. Aš tokia dėkinga, kad atvežate juos man kiekvieną vasarą.

— Jie tave labai myli. — Pakėlęs ąsotį su vynu, Džonas visiems pripildė taures. — Jiems patinka būti čia. Be to, nemeluosiu, dvi savaitės vienuoje su žmona? — Jis mirktelėjo Korai. — Ir man tikra dovana.

— O paskui jie grįžta namo su puse milijono istorijų. — Atsiložusi supamajame krėsle Kora atsipalaidavo jausdama, kaip kelionės nuovargis ir galvos skausmas pamažu išgaruoja. — Apie lapes, kurias nuo vištidės nuvijo šunys, apie pagautas — iš tiesų ar beveik — žuvis, apie tai, kaip melžė karvę ir ožką, apie lazda besiramščiuojantį senolį, užsukusį tepalo nuo artrito.

— Ir, — pridūrė Džonas, — jie dar parveš namo muilo, kurio pasigamins su tavo pagalba, ir klausinės, kodėl pusryčiams niekada nevalgome grikių blynelių.

— Myliu juos iki kaulų smegenų. Tikiuosi, vieną dieną Veilonas su Kalebu susiims ir padovanos man dar anūką, nes panašu, kad judu daugiau atžalų neplanuojate.

— Jau su šiais dviem laimėjome aukso puodą. — Džonas iškėlė taurę.

— Ir man taip atrodo. Tikiuosi, abu mano berniukai su savo būsimomis žmonomis bus ne mažiau dosnūs ir leis man pamatyti, kaip auga jų mažyliai. Man tai beprotiškai svarbu.

— Ar mums visgi nepavyks tavęs įkalbėti persikelti į Virdžiniją, mama?

Liuse nusišypsojo nususukusi į kalnus.

— Aš — Apalačų moteris, mieloji. Nuvysčiau, jei mane persodintų kitur. O dabar einu iškepsiu pasukų sausainių. Ne, tu liksi sėdėti čia, — paliepė ji Korai. — Judu ilgai užtrukote kelyje, o aš ne. Šįvakar ketinu palepinti ir savo suaugusius kūdikius.

— Tu lepinai mus visus, Liuse, ir mes labai už tai tau dėkingi.

Liusei sugrįžus į namus, Džonas pasilenkęs spustelėjo Korai ranką.

— Eik vidun ir pasikalbėk su ja apie kompromisą. Sužinok, kokia jos nuomonė, kol vaikai užsiėmę.

Linktelėjusi Kora pakilo ir žengė vidun.

Ji atsėdėjo prie virtuvės salos, kur Liusė tarkavo sušaldytą sviestą į dubenį su miltais.

— Iš veido matau, kad nori apie kažką pasikalbėti.

— Tikrai taip, ir mes manome, kad tai puiki mintis. Tikiuosi, ir tau taip atrodoys.

— Klausausi ištempusi ausis, mažyte.

— Pasiilgau tavęs, mama.

Liusės rankos akimirką sustingo ir akyse susikaupė ašaros.

— Ak, mano mieloji.

— Žinau, kad tavo namai čia, o tu žinai, kad aš savuosius susikūriau Virdžinijoje. Bet juk atstumas ne toks ir didelis, tikrai. Ilgiuosi ir brolių. Niekada nemaniau, kad taip gali nutikti, — pridūrė Kora, tuo prajuokindama Liusę.

— Jie kaip reikiant pasistengė įkyrėti savo didžiajai sesei. Bet jie tave myli, kaip ir tie du lauke myli vienas kitą. Broliai ir seserys privalo rietis. Kitaip nebūna.

— Ir mes atlikome savo darbą, be jokių abejonių. Kalebas kraustosi į Niujorką.

— Jis man sakė. — Sumaišiusi sviestą su miltais, Liusė įstatė dubenį į šaldytuvą kelioms minutėms. — Ir dar minėjo, kad egzistuoja toks naujoviškas išradimas, vadinamas lėktuvu, kuriuo pasinaudojęs sugrįš namo manęs aplankyti. Ir kad aš turėčiau juo nusukti pas jį, kad jis galėtų mane nusivesti į Brodvėjų.

— Jam tai puiki proga užsiimti mėgstama veikla, ir jis to nori, bet nebematysime jo taip dažnai kaip tada, kai gyveno Vašingtone. O Veilonas daugiausia laiko leidžia Našvilyje arba keliaudamas.

— Mano muzikantas.

— Mama, juk žinai, kad Džono šeima... — Kora nutilo, pažvelgusi į galinę terasą. — Jie apie mus prastos nuomonės. Bent apie mane tai tikrai. Ir vaikais jie visai nesidomi.

— Ir labai daug praranda. — Liusė tvirtai sučiaupė lūpas, kol nepasakė ko nors nederamo. — Man gaila jų ir jų kietų širdžių.

Ar bent jau stengėsi jų gailėtis.

— Tas vyras kieme — dabar lakstantis su savo vaikais po tiek laiko, praleisto prie vairo važiuojant čia? Jei būčiau galėjusi įsivaizduoti patį tinkamiausią sutuoktinį savo mergytei ir tinkamiausią tėtį mano anūkeliams, nebūčiau sugalvojusi geresnio nei Džonas Foksas. Man jis toks pats brangus sūnus kaip ir pačios pagimdyti.

— Žinau. Dar svarbiau — tą žino ir Džonas. Be to, tu jam tikresnė mama nei jį pagimdžiusi moteris.

— Dar viena palaima man. Ir dar viena priežastis gailėtis tos, kuri nemato, kokia dovana jai atiteko.

Pakilusi nuo kėdės Kora priėjo arčiau, kad Džonas neišgirstų jos žodžių.

— Ar žinai, ką jie padovanojo Tėjai dvyliktojo gimtadienio proga? Atsiuntė atviruką su dvylika dolerių. Po vieną už kiekvienus metus. Be to, laiškas pavėlavo savaitę. Esmė ne pinigai, mama, — paskubomis pridūrė ji. — Mums nerūpi, kad jie jų turi krūvas. Mes gyvename gerai. Tiesiog... ant atviruko buvo parašyta „Su gimtadieniu, Altėja. Tavo seneliai.“ Ir daugiau nieko.

Pakėlusi taurę Liusė gurkštelėjo.

— Ar liepei Tėjai parašyti padėkos laišką?

— Net nereikėjo. Ji pati atsisėdo ir parašė: „Brangūs seneliai, labai jums ačiū už gimtadienio sveikinimus ir dvylika dolerių. Tikiuosi, abu laikotės gerai. Jūsų anūkė, Tėja“.

Liusė pritariamai linktelėjo.

— Tinkamai ją išauklėjai.

— Tikrai taip. Bet širdyje degiau pykčiu, mama, ir Džonas jautėsi įskaudintas. Jis stengiasi neįsižeisti, bet jam vis tiek skaudu. Nenoriu, kad ir mūsų šeima šitaip nutoltų ir santykiai atšaltų.

— Brangioji, tai neįmanoma.

— Bet mes visi užsivertę darbais, mama. Tu užsiėmusi savo namais ir verslu. Kalebas su Veilonu užsiėmę ir, kaip sakei, tikėtina, kad sukurs savo šeimas ir turės dar daugiau reikalų. Mudu su Džonu užsiėmę vaikais ir savo verslu. Be to, mama, tų dviejų kartų per metus tikrai negana.

Kalbėdama Kora suko ratus po virtuvę, o ją stebėdama Liusė galvojo: mano nenustygstanti gudruolė.

— Tu iškepei sluoksniuoto obuolių pyrago, — sumurmėjo Kora.

— Kaipgi kitaip. Juk jis — Džono mėgstamiausias.

— Nežinau, kodėl tokie dalykai, kaip šis obuolių pyragas ar gėlės ant stalo, dabar man reiškia daug daugiau nei vaikystėje, arba kodėl šis namas dabar man daug brangesnis nei tada, kai čia gyvenau.

— Žvalgeisi į ateitį ir nekantravai ištrūkti, Kora.

— Ir tu man leidai. Vieną dieną Tėja irgi ims žvalgytis į ateitį, todėl suprasiu, ko anksčiau nesupratau, — kiek daug kainuos leisti savo vaikui gyventi savarankiškai.

— Išties nemažai, — pritarė Liusė ištraukdama dubenį ir butelį pasukų iš šaldytuvo. — Bet viską atperka pasididžiavimas, kurį jauti matydama, kuo tapo tavo vaikas. O aš labai didžiuojuosi, Kora, gyvenimu, kurį sukūrei, ir žmogumi, koku tapai. Labai didžiuojuosi.

— Vaikystėje per menkai tave vertinau.

— Liaukis.

— Taip ir buvo, — laikėsi savo Kora, stebėdama, visai kaip nesuskaičiuojamą daugybę kartų anksčiau, kaip mama miltų ir sviesto mišinyje padaro duobutę, prieš supildama pasukas.

Nusišypsojusi ji paklausė to paties, ko buvo klaususi jau galybę sykių.

— Kodėl tešlą maišai tuo mediniu šaukštu lygiai penkiolika kartų? Nei mažiau, nei daugiau.

Jų žvilgsniai susitiko, ir nusišypsojusi Liusė atsakė taip pat, kaip nesuskaičiuojamą daugybę kartų anksčiau.

— Nes keturiolikos negana, o šešiolikos per daug.

— Mama, aš nesupratau, kaip tau buvo sunku, ypač po tėčio mirties. Kaip sunkiai dirbai, kad išgyventume, kad neprarastume stogo virš galvos ir turėtume maisto, kad išsaugotum savo verslą. Aš to nesupratau, nes pasistengei, kad viskas atrodytų taip...

Kora papurtė galvą, vėl sukdama ratus po didžiulę virtuvę.

— Ne lengva, ne labai lengva — o natūralu. Taip pat, kaip buvo natūralu mus mylėti, namuose leisti ir toliau skambėti muzikai, pasirūpinti, kad paruoštume namų darbus, išsivalytume dantis ir viskuo kitu. Pasistengei, kad viskas būtų taip natūralu, taip gyvenimiška. Ir dar taupei, kaip pradėjote drauge su tėčiu, kad galėtume mokytis koledže, be viso kitko.

— Jūsų tėtis nenorėjo, kad jo berniukai lenktų nugaras kasyklose. Tą darė jis, kad netektų jiems. Jis norėjo — mes norėjome — kad mūsų vaikai įgytų gerą išsilavinimą ir gyvenime galėtų rinktis.

Liuse miltais pabarstė stalviršį, iš dubens išvertė tešlą, ją apibarstė miltais, jais padengė ir savo senąjį medinį kočelą.

— Savo pasirinkimais ir pačių susikurtais gyvenimais jūs rodoite pagarbą tėveliui bei jo pasiaukojimui.

— Ir tau, nes pati irgi akivaizdžiai aukojaisi. Dabar tą suprantu. Todėl dviejų kartų per metus šeimai negana.

Liuse iškočiojo tešlą į stačiakampį, paskui perlenkė išilgai ir darsyk iškočiojo. Dirstelėjusi į dukrą, ji viską pakartojo dar kartą.

— Rezgi kažkokį planą.

— Mes rezgame — išvien su Džonu. Norėtume atvažiuoti dažniau. Per Velykų atostogas, per Padėkos dieną.

Liuses rankos ir vėl sustingo vietoje.

— Kora, aš labai džiaugčiausi. Ir būčiau jums dėkinga.

— Bet tai dar ne viskas. Mes žinome, kad tau keliauti sunkiau. Turi susirasti, kas prižiūrės gyvulius. Bet jei galėtum ištaikyti kokį tinkamą laiką, nors kelioms dienoms, arba kai Kalebas bus Niujorke,

galbūt galėtume ten nuvažiuoti visi, arba į Našvilį pas Veiloną. O vaikams čia labai gera, ir tos dvi savaitės pas tave jiems reiškia beprotiškai daug, nes prasideda vasara. Mes dar mėgstame juos nusi-
vežti savaitei į paplūdimį prieš pat mokslo metų pradžią.

— Jiems ten labai patinka. Sulaukiu daug nuotraukų ir pasako-
jimų.

Paskutinį sykį perlenkusi ir iškočiojusi tešlą, Liusė panardino
į miltus savo ratukinį peilį ir ėmėsi pjaustyti.

— Norime, kad atvyktum ir tu. Norime, kad susirinktų visi,
jei tik galės. Todėl išsinuomojome didelį namą paplūdimyje Šiaurės
Karolinoje. Savaitei rugpjūtį. Nuskraidinsime ten tave tuo įmantriu
išradimu — lėktuvu.

— Nuskraidinsite? Bet...

— Prašau, neatsisakyk. Veilonas sako, kad įkalbės močiutę, ir
tu puikiai žinai, kad jis įkalbėtų ir iš troškulio mirštantį žmogų ati-
duoti savo paskutinį lašą vandens. Mes beveik jos nematome nuo
tada, kai susituokusi su Streču persikraustė į Atlantą. Surengtume
tikrą Ralių-Laniganų-Foksų šeimos susitikimą. O jei dėdė Bakas,
teta Mei ir pusbroliai irgi panorės prisidėti, tada, na, tiesiog išsi-
nuomosime antrą namą, kad visi tilptų.

Liusė dar niekada gyvenime nebuvo skridusi lėktuvu, nors ir
suprato, kad to nepavyks išvengti sūnui persikrausčius į Njujorką.

Be to, ji aiškiai matė, kiek daug tai reiškia jos mergytei. Mer-
gytei, kuri visuomet žvalgėsi tik pirmyn ir tolyn, bet pagaliau atsi-
gręžė ir atgal. Į savo šeimą.

— Ką gi, tuomet greičiau pašausiu šiuos sausainius į orkaitę ir
visus pamaitinsiu vakariene, kad galėčiau pagalvoti, kur man nusi-
pirkti maudymosi kostiumėlį.

— Mama! — Džiaugsmingai šūktelėjusi, Kora čiupo Liusę į
glėbį. — Vaikai iš laimės pašėls, kai jiems pasakysime. Noriu, kad
augdami jie turėtų tai, ką turėjau aš, ir, po velnių, noriu, kad Džo-
nas turėtų tai, ko neturėjo.

— Tuomet eime dengti stalo. Pakviesime visus plautis rankų ir pranešime naujienas.

Vakarienei jie valgė keptą vištą su bulvių salotomis, šparaginėmis pupelėmis bei pasukų sausainiais. Ir Kora buvo teisi — išgirdę naujienas vaikai tiesiog pašėlo.

Liusės širdis prisipildė džiaugsmo, kad jos namai vėl pilni žmonių ir kupini laimės.

Jos nerimastinga mergaitė atrado savo esmę ir pasiekė tokį gyvenimo etapą, kai norisi atsiverti artimiesiems ir grįžti prie šaknų.

Ir ji bus to dalis, susimąstė Liusė, todėl tas kvietimas reiškia tiek daug.

Ateityje ji ne kartą mintimis sugrįš į šią kuklią šeimos vakarienę vasaros pradžioje ir prisimins vaikų balsus, tokius skardžius ir laimingus. Ji prisimins juoką dukros akyse ir begalinį pasitenkinimą vyro, kuris jai tapo sūnumi, žvilgsnyje.

Ji galvos apie lengvą vėjelį, padvelkusį pro atvirus langus, ir tinklines duris, prie kurių susirangę šunys viltingai laukė vakarienės likučių.

Ji prisimins, kaip besileidžianti saulė nušvietė kalnus ir koks mėlynas tą vakarą buvo dangus.

Ji prisimins visa tai ir brangins kiekvieną akimirką.

2

Ryte Liusė užmaišė tešlą grikių blyneliams, kuriuos irgi labai mėgo jos žentas. Kai Džonas įžengė į virtuvę, kumpis ir dešrelės jau laukė šiltoje orkaitėje, garavo karšta kava.

— Man pasirodė, kad išgirdau veiksmą virtuvėje.

Džonas perbraukė ranka per savo garbanotų rudų plaukų kupetą.

— Aš net nespėjau barzdos nusiskusti, o tu jau palesinai vištas, surinkai kiaušinius, pamelžei karvę ir ožką, pašėrei šunis.

— O kam per atostogas iš viso skustis?

— Galvą dedu, kad atostogų ar bent trupučio atokvėpio neturėjai nuo Kalėdų. — Pildamasis kavos Džonas papurtė galvą. — Per daug dirbi, Liuse.

— Man patinka taip gyventi.

Plaukus ji šiandien buvo susipynusi į kasą, ir Džonas meiliai perbraukė per ją ranka.

— Ir tas matosi. Žinai, žiūriu į tave ir regiu, kad Kora ateityje net dar labiau išgražės. Ir tai man primena, kaip man pasisekė, kad atsisėdau šalia jos toje auditorijoje pačią pirmą studijų dieną koledže.

— Sakyčiau, sėkmė čia niekuo dėta. Jei man kada nors teko sutikti du žmones, kuriems buvo lemta susitikti, tai judu su Kora. O dabar sėsk ir pasakok, kas tau neduoda ramybės. Ant veido parašyta, jog kažkas ne taip.

— Norėjau tau pasakyti, kiek daug mums reiškia, kad sutikai kartu keliauti, kad priimi mus čia, nes žinau, kiek rūpesčių dėl mūsų turėsi. Kiek nuostabių valgių paruoši. Kora tavęs ilgėjosi jau kelis mėnesius.

Sėsdamasis Džonas atsiduso.

— Viskas dėl to kvailo gimtadienio atviruko ir jame įdėtos dešimtinės bei dviejų kupiūrų po dolerį. Tėja nesupyko, tačiau ji iš jų nieko ir nesitikėjo. Aš irgi iš jų nieko nesitikiu, bet Kora? Ji vis vylėsi, kad jų širdys atitirps.

— Ne visi savyje turi šilumos.

— Tikra tiesa, — nuoširdžiai pripažino Džonas. — Vis dėlto su kitais savo anūkais jie elgiasi pakankamai šiltai, rodo dėmesį ir dosnumą. Jie tikėjosi, kad aš vesiu...

— Merginą iš savo arba, tiksliau, jų visuomenės rato.

Džonas gūžtelėjo pečiais.

— Jiems nesvarbu, kaip stipriai vienas kitą mylime, kokia ji nuostabi motina, kokia puiki verslo partnerė. Ji taip stengiasi, Liusė, bet jiems tai nėra motais. Vedžiau per jaunas ir dar merginą, kuri jiems nepatiko, todėl manimi nusivylė amžiams. Bet man nerūpi.

— O jai rūpi.

— Net per daug, jei paklaustum manęs. Mano sesers dukra Remio amžiaus. Gimtadieniui jie jai padovanojo žirgą.

— Tikrą žirgą?

— Taip. Ji jau metus lanko jojimo pamokas, todėl jie jai nupirko žirgą. Remio dešimtąjį gimtadienį jie apskritai pamiršo, bet kažkodėl tai Koros nesuerzino kaip tas atvirukas, dešimtinė ir dvi dolerio kupiūros. Ta nelygybė privertė ją suvokti, kad mūsų vaikai jiems niekada nerūpės.

— Žinai, kas man įdomiausia, Džonai? — Liusė nusisuko, norėdama įkaltinti didelę ketaus keptuvę. — Kaip jie sugebėjo užauginti tokį, kaip tu.

— O aš kartais svarstau, ar būčiau toks, koks esu, jei Kora Lanigan nebūtų atsisėdusi šalia ir man nusišypsojusi.

— Taip buvo lemta, — priminė Liusė.

— Už lemtį. — Lyg tostui kilstelėjęs savo puodelį, Džonas gurkštelėjo kavos. — Kora liovėsi kreipusi dėmesį į jų nuomonę,

todėl man išties palengvėjo. O tada ėmė ilgėtis tavęs, savo brolių ir tų santykių, kurie jus visus sieja, kokius ji bandė užmegzti ir su jais. Šeimos ryšių, artumo.

— Jai teko sukurti savo šeimą, kad iš tiesų panorėtų to, ką čia visada turėjo. Sakyčiau, mudu apdovanojome vienas kitą. O dabar, man regis, jau girdžiu šurmulį viršuje. Kviesk šeimą žemyn, o aš einu kepti blynų.

Priėjęs arčiau Džonas apglėbė anytą.

— Myliu tave, Liuse.

— Džonai, — tarė ji, pakštelėjusi jam į skruostą, — tu — vienas iš šviesulių mano gyvenime.

Pusryčius jie valgė prie stalo virtuvėje kaip ir vakarienę vakar vakare. Vaikai padėjo suplauti indus, nes, kol viešėjo pas močiutę, tokia buvo jų pareiga. Taip pat jie turėjo rytais pasikloti lovas, padėti su skalbiniais ir prižiūrėti gyvulius.

Kaip kadaise jų mamai ir dėdėms, jiems teks ravėti daržą, šienauti žolę, tvarkytis namuose ir mokytis gaminti paprastus patiekalus.

Liuse ištiesė indelį su dosniu sluoksniuoto obuolių pyrago gabalėliu Džonui.

— Kad nepamirštum Kentukio skonių.

— Gali neabejoti, nepamiršiu. Na ką, mažieji Foksiukai, šuoliuokit čia ir apsimeskit, kad mūsų pasiilgsite.

— Aš tavęs pasiilgsiu, tėti. — Tėja kikendama apkabino Džoną. — Truputėlį.

Nusijuokęs jis kilstelėjo dukrą aukštyn, kad pabučiuotų, o paskui tą patį pakartojo su Remiu.

— Man nereikia jums priminti klausyti močiutės. — Kora taip stipriai suspaudė abu vaikus glėbyje, kad šie net sucypė. — Žinau, jog taip ir bus. Visi pasilinksminkite.

— Paskambink, kai grįšite namo, — paprašė Liusė, — kad žinotume, jog saugiai parvažiavote.

Aplėbusi Korą su Džonu, Liusė pajuto, kaip nudiegė pilvą. Kai nudiegė ir širdį, ji apsikabino juos dar stipriau.

— Pasiilgsiu judviejų, ir daugiau nei truputėlį. Atsargiai važiuokite ir vienas kitą saugokite.

Nenoromis ji prisivertė abu paleisti iš glėbio.

— Aš šitais dviem išdykėliais pasirūpinsiu, nesijaudinkite.

Mojuodami ir siūsdami oro bučinius, Kora su Džonu įsėdo į automobilį. Jiems pajudėjus, Kora atsigręžusi dirstelėjo per petį, o paskui vėl atsisuko į priekį.

— Likome dviese, mažyte, — pašnairavęs į galinio vaizdo veidrodėlį, Džonas jai nusišypsojo. — Ir ką gi mudu veiksime, kai grįšime į tylus, tuščius namus?

— Manau, turėtume atsikimšti butelį vyno ir triukšmingai pasimylėti.

Džonas išsišiepė iki ausų.

— Kokia puiki mintis.

Su vaikais iš abiejų šonų ir trimis lekuojančiais šunimis, Liusė stebėjo tolstantį automobilį, kol šis galutinai pradingo iš akių.

Visa širdimi trokšdama, kad nerimas kuo greičiau atlėgtų, ji pažvelgė į vaikus. Ir pacitavo eilutę iš savo ir jų mėgstamos knygos:

— Lai prasideda pašėlęs siautulys!

Džiaugsmingai cyptelėjusi Tėja padarė „saulutę“, o Remis ėmė šūkčioti kaip beždžioniukas.

Ketindama šią dieną vakare aprašyti dienoraštyje, Tėja stengėsi įsidėmėti viską, ką nuveikė.

Pirmiausia jie ravėjo piktžoles darže, nes ryte saulę užstojo kalnai ir oras todėl buvo vėsesnis nei popiet. Jei vaikai pamiršdavo kurių nors augalų pavadinimus, Liusė jiems padėdavo prisiminti pasitelkdama besirimuojančius žodžius.

— Mano draugas buvo uolus katalikas.

Vadinasi, ten augo bazilikas.

— Kokia tu saldžiakalbė.

Lysvėje žydėjo astilbė.

Šitaip darbas ėjosi smagiau, o dar jie visi dėvėjo plačiakraštes skrybėles.

Vėliau patys gaminosi sviestą, daug gardesnę už parduodamą parduotuvėse, iš Asteros pieno grietinėlės. O Tėjai močiutė leido išpilstyti pasukas, kad jas būtų galima panaudoti vėliau.

Abu vaikai išsuktą sviestą nuplovė lediniame vandenyje ir paskui jį suminkė — Remiui vis šūkčiojant, kad masė primena gli-tėsius.

Dalį sviesto sumaišiusi su medumi močiutė paruošė anūkų mėgstamo saldaus užtepo.

Pietums jie valgė vištos, likusios nuo vakarienės, ir sausainių su tuo gardžiu užtepu.

Po to visi drauge su šunimis išėjo pasivaikščioti po mišką ir kalnus. Liuse iš namų pasiėmė pačios pasigaminto purškalo nuo meškų, jei netyčia kokią sutiktų. Bet, laimei, nė vienos neišvydo.

Vaikštinėdami jie stabtelėjo prie namelio, kuris, kaip net Tėja suprato, buvo matęs geresnių laikų. Perkarusi pilka katė užsikabarojo į medį ir, įsitaisiusi ant šakos, sušnypštė išvydusi šunis, bet šiems ji buvo nė motais.

Jaunesnis už Remį berniukas nudrengtoje verandoje žaidė su mašinyte. Tėja kadaise girdėjo, kaip močiutė jį vadino baltapūkiu, nes mažylio plaukai buvo tokie šviesūs, kad atrodė kone balti.

— Labas, Semi. Ar mama namie?

— Taip, ponია Liuse. — Linktelėjęs berniukas suriko: — Ma! Ponia Liuse atėjo!

Prie durų pasirodė moteris su kūdikiu ant rankų ir dar viena mažyle, įsikibusia į jos kelių klešnę. Ant abiejų mergaitės rankų matėsi raudoni išsausėjusios, žvynuotos odos ratilai.

— Laba diena, ponია Liuse. — Moteris perbraukė ranka sau

per plaukus — kiek tamsesnius nei berniuko. — Ar čia jūsų anūkai? Dievaži, mergytė kaip du vandens lašai panaši į jus.

— Mano džiaugsmas ir pasididžiavimas. Tėja, Remi, pasisveikinkite su ponija Keite.

— Laba diena, — vienbalsiai pasisveikino abu, Tėjai iš paskutiniųjų stengiantis nespoksoti į tuos keistus raudonus apskritimus.

— Girdėjau, mažoji Šarona turi bėdų.

— Pasigavo grybelį. Stengiuosi ją dažniau prausti. Išplito ir ant skalpo.

— Atnešiau specialaus muilo. Gal pravers. — Liuse iš krepšio ištraukė suvyniotą muilo gabalėlį. — Plauk juo jai rankas ir galvą, tik vėliau gerai nusausink. Drėgmė padeda grybeliui plisti, todėl būtinai sausai nušluostyk švariu rankšluosčiu. Ir dar paimk šitą.

Liuse išsitraukė mažą buteliuką.

— Sumaišyk miltelius su trupučiu vandens. Pasigaminsi pastos, kurią reikia užtepti iškart, kol neišdžiūvo. Čia ciberžolė, — pridūrė, — ir jai tikrai nepakenks. Turėtų padėti.

— Net neabejoju. Ačiū jums, ponija Liuse. Tik neturiu...

— Nesijaudink dėl užmokesčio. Kai kitą kartą Bilis paruoš savo ypatingojo, atsiųsi ir man šiek tiek. O jei mano priemonės nepadės šitai gražulei, pranešk.

— Taip ir padarysiu. Būtinai. Turiu užplikytos katžolių arbatos kieme, jei norėtumėt užsukti ir išgerti po puodelį.

— Labai ačiū, bet mums reikia dar kai kur užsukti. O tu eik ir nuprausk šią mielą mažylę. Pranešk man, ar pagerės.

— Telaimina jus Dievas, ponija Liuse.

Liusei su vaikais nuėjus tolyn, ji jiems paaikšino:

— Keitės tėvelis prieš kelerius metus mirė nuo anglies dulkių pajuodavus plaučiams, o praeitą žiemą jos mama mirė nuo plaučių uždegimo. Sunku, kai neturi artimųjų, į kuriuos galėtum kreiptis pagalbos.

— O kas tas ypatingasis? — susidomėjo Tėja.

— Tiesiog naminukė, mieloji. Bilis moka išvirti visai neblogos. Bilis sunkiai dirba. Gal retsykais to savo gėralo išmaukia gerokai per daug, bet visgi stengiasi darbuotis. Jis — geras vyras ir šaunus tėvelis.

Vaikštinėdami jie stabtelėjo dar keliose vietose — vienur nuėšė muilo, kitur — žvakių. Iš anksto prekes užsisakiusieji Liusei susimokėjo, kiti ką nors pasiūlė mainais.

Kai galiausiai jie grįžo namo, pavargę šunys susirangė nusenūsti. Tėja su broliu ir Liuse įsitaisė terasoje su šaltu limonadu ir cukriniais sausainiais.

— Ar tu pažįsti visus, kas gyvena kalnuose, močiute?

— Daugumą, gyvenančių netoliese. Kai kurie nenori bičiuliauti, todėl pati nesiperšu, kol patys nenusileidžia, kai ko nors prisireikia. Jei kam nors reikia pagalbos, pavyzdžiui, Keitei ar senajam sąnarių skausmo kamuojamam Karlui, padėdu, kiek galiu. Jei man prireiktų pagalbos, ir pati jos sulaukčiau.

— Štai ten turiu šūsnį malkų žiemai. Ir kas nors jų atneš dar daugiau, kai pritrūksiu. Tokia čia kaimynystė, ir taip ir turėtų būti.

Kiekvieną dieną jų laukdavo vis kiti nuotyčiai. Pareigos niekur nedingo, bet net jas atlikti buvo smagu. Tik pas močiutę Tėja galėdavo pamelžti karvę ar stebėti, kaip Remis melžia ožką. Abu lesino vištas ir rinko kiaušinius. Liuse juos išmokė, kaip pasigaminti raudonojo padažo, puikiai tinkančio prie kumpio, kiaušinių ir kukurūzų košės.

Kas vakarą abiem buvo leidžiama gultis gerokai vėliau nei per mokslo metus ir vakaroti lauke. Liuse viską žinojo apie visus žvaigždynus, ir netrukus Remis išmoko visai neblogai juos atpažinti ir teisingai pavadinti.

Vieną vakarą jiems netgi pasisekė pamatyti krintančią žvaigždę, ir susižavėjęs Remis nusprendė ateityje tapsiantis astronautu.

Prieš miegą jie visi pakaitomis garsiai skaitė knygą, kurią kartu išsirinko savo dviejų savaitių viešnagės pradžioje.

Rinktis jie galėjo bet kokią knygą, ir Liusė niekuomet nesakydavo: *Ne, tik ne tą.*

Istorijos, kartodavo ji vaikams, suburia pasaulį. Smagiausia būdavo skaityti vaidmenimis, keičiant balsus. Tėjai teko pripažinti, kad Remis tam išties turi talentą, nes, atsižvelgiant į situaciją, jam pavykdavo ne tik kalbėti ir žemu, ir aukštu, ir drebančiu, ir arogantišku balsu, bet ir nutaisyti atitinkamą veido išraišką — išversti akis ar prisimerkti, kietai sučiaupti lūpas ar iki ausų išsišiepti.

Skaitydamas jis beveik neskiemenuodavo, netgi ilgų žodžių.

Liusė nusprendė, kad jis — apsigimęs aktorius, kaip ir jo dėdė Kalebas, o jei kada nors iš tiesų taps astronautu, galbūt galės kurti filmus Marse.

Pirmąjį močiutė visuomet apkamšydavo Remį, o Tėja, gulėdama lovoje, klausydavosi jų balsų. Remiui prieš miegą visad kildavo milijonai klausimų.

Paskui Liusė ateidavo pas Tėją ir atsisėsdavo ant lovos krašto.

— Koks bus šios nakties sapnas?

— Apie stebuklingą mišką.

— Skamba išties įdomiai. — Liusė nubraukė plaukus Tėjai nuo veido. — Ar jame pilna fėjų ir elfų?

— Žinoma. Ir dar ten gyvena juodoji ragana, turinti pačios iškerėtus piktus šunis aštriais sparnais ir dar aštresniais dantimis. Ji nori valdyti mišką ir visus jo gyventojus, todėl netrukus ten kils didelis mūšis. Ir dar ten gyvena jauna burtininkė, elfas ir fėja, kurie privalo susivienyti ir panaudoti savo galias, kad įveiktų piktąją raganą. Manau, jiems teks leisti į svarbų žygį. Privalau jį susapnuoti.

— Net neabejoju, kad tau pavyks. — Pasilenkusi Liusė pabučiavo anūkei į skruostą. — Gal vieną dieną galėsi užrašyti savo sapnus ir Remis juos suvaidins. O dabar leiskis į sapnų karalystę, mano brangioji. Rytoj bus nauja diena.

Kaip ir kas naktį, Tėja užsimerkė ir tuoj pat pradėjo sapnuoti.

Rytai ji pabudavo ganėtinai anksti, kaip ir ši paskutinį tyros vaikystės rytą. Atsikėlusį aprašė savo sapną. Mišką su storais medžiais, mėlynais lapais, auksaspalviais obuoliais ir violetinėmis kriaušėmis. Piktąją raganą Mogą, vilkinčią juodą apsiaustą, išmargintą keistais simboliais.

Pridėjo ir kelias iliustracijas, nors piešti ir nemokėjo taip gerai, kaip būtų norėjusi. Tėja nupiešė sapno herojus — burtininkę Gvenę, fėją Tvinkę, elfą Zedą ir piktuosius sparnuotus šunis, kuriuos ji vadino Vensais.

Vėliau užrašys dar daugiau detalių, nes savo susapnuotų istorijų niekuomet nepamiršdavo.

Tėja pasiklojo lovą, nes tokios buvo močiutės taisyklės, paskui išsivalė dantis. Prieš apsiirengdama dar apsižiūrėjo, tikrindama, ar per naktį jai neišaugo krūtys.

Deja, kol kas vis dar ne, nors mėnesinės prasidėjo praėjus dviem dienoms po jos dvyliktojo gimtadienio balandį.

Dėl viso pikto Tėja buvo nusipirkusi ir pirmąją liemenėlę, bet kvailai jautėsi ją vilkėdama, nes nebuvo ką prilaikyti. Ir apskritai, tas daiktas net vadinasi kvilais, susimąstė ji, pindamasi kasą kaip močiutės.

Į liemenę juk jis visai nepanašus.

Veidrodyje įdėmiai nužvelgusi savo veidą Tėja susimąstė, ar kada nors plaukuose kaip močiutė turės baltą sruogą. Mergaitei ji visuomet atrodė kažkuo magiška.

Tačiau, kaip pasakoja giminaičiai, ta balta sruoga pas močiutę atsirado per naktį, kai senelis, kurio Tėja nepažinojo ir buvo mačiusi tik nuotraukose, žuvo kasykloje.

Tėjai visai nesinorėjo, kad jos būsimas vyras numirtų. Ji troško it pasakose su juo gyventi ilgai ir laimingai, kaip visuomet baigdavosi ir jos sapnai.

Prisiminusi Zakarijų Laniganą, mergaitė patraukė prie Liusės kambario. Jos lova jau buvo paklota, nes močiutė visada keldavosi pirma, miegamajame kvepėjo ant komodos pamerktomis gėlėmis iš kalnų, lengvas vėjelis pro atdarus langus kedeno užuolaidas. Rudos odos rėmelyje stovėjo nuotrauka, iš kurios į ją žvelgė šviesiaplaukis vyriškis jūros vandens žalumo, kaip sakydavo jos mama, akimis.

Jis atrodė simpatiškas, aišku, ne kaip Tėjos dabartinis svajonių vaikas Nikas Džonas, bet gana gražus, nors ir daug vyresnis.

Liusė kitados minėjo, kad šią nuotrauką padarė ji pati per senelio trisdešimtą gimtadienį.

Jis mirė užgriuvus akmenims kasykloje po mažiau nei metų.

— Man labai gaila, kad taip nutiko. — Kalbėdama su nuotrauka Tėja paglostė rėmelį. — Močiutė — Liusė — vis dar tavęs ilgisi. Aš tą jaučiu. Mano mama — Kora — prisimena tave per Tėvo dieną, Kalėdas, tavo gimtadienį, mirties dieną, o kartais ir kitomis progomis. Mamai atrodo, kad Remis, mano brolis, paveldėjo tavo smakrą ir lūpas, ir aš, ko gero, jai pritariu. Kad ir kaip ten būtų...

Nesugalvojusi, ką daugiau pasakyti portretui rėmelyje, Tėja nusileido žemyn.

Liusė, įsitaisiusi terasoje, gurkšnojo kavą.

— Labas rytas, mieloji. Kaip sekėsi sapnuoti?

— Moga — piktoji ragana. Ji turi smailią juodą barzdą ir beveik juodas akis.

— Dievulėliau, ji atrodo tikra žiežula!

— Jei ji suras Protėvių brangakmenį anksčiau už Gvenę, Tvinkę ir Zedą, visus pavers savo vergais ir taps miško, kalnų, slėnių ir juos juosiančių upių valdove.

— Tuomet jiems geriau griebtis darbo! Žaviuosi tavo vaizduote, mano brangioji Tėja, ir dažnai pasvarstau, ką su ja galėsi nuveikti. Remis vis dar miega.

Linktelėjusi Tėja pasilenkė, kad paglostytų dviejų močiutei prie kojų įsitaisiusių šunų galvas.

— Koko lovoje su juo.

— Jie ten taip šiltai įsitaisę, gal nežadinkim. Vakare ilgokai užsisėdėjome, tiesa? Gal nusivesk Asterą į tvartą, kad galėtume ją pamelžti. Pašersime damutes, pažiūrėsime, ką jos mums paruošė. Molės pienas kelias į muilus, kuriuos šiandien gaminsime.

— Remis irgi turėtų padėti.

Tylomis pažvelgusi į anūkę, Liusė pakilo.

— Jei tu taip saldžiai miegotum, irgi paprašyčiau jo padirbėti už tave.

— Gerai jau.

— Be to, jam pavesime nuo kiaušinių nuplauti kakučius.

— Tiesą pasakius, Remiui šis darbas patinka.

— Patinka ar ne, svarbu, kad užduotis bus atlikta. Baigusios melžti, Asterą nuvesime į laukus pasiganyti. Po vakarienės parvesime ją į tvartą nakčiai. Artinasi audra. Su žaibais ir griaustiniais.

Pažvelgusi aukštyn, Tėja išvydo mėlyną dangų su baltais debesėliais. Bet Liusės gebėjimu nuspėti orą ji visgi nesuabejojo.

— Gerai.

— Artinasi audra, — pakartojo močiutė ir pasitrynė krūtinę.

Tėja nuvedė Asterą į tvartą. Ji šį darbą iš tiesų mėgo, bet, kaip ir sakė Liusė, svarbiausia, kad užduotį atlikdavo.

Be to, jai patiko ir melžti pieną į kibirą. Kai kuriems jos draugams namuose tai atrodė bjauru, bet ne Tėjai.

Kol Astera žiaumojo savo pašarą, Tėja nuplovė ir sausai nušluostė jos tešmenį bei spenius. Po to ir pati nusiplovė rankas, prieš tešmenis patepdama Liusės paruoštu tepalu.

Paskui dar reikėjo numelžti pirmąsias pieno čiurkšles, kad į kibirą nepatektų nė lašelio purvo.

O tada ėjo linksmiausia dalis, kai pienas ėmė tikėti į tuščią švarų kibirą. Šiam prisipildžius, linksmą teškenimą pakeitė duslus plėškesys.

Tėja mėgo dainuoti į taktą, ir Asterai, regis, tas irgi patiko.

Pirmajam tešmens ketvirčiui suminkštėjus, Tėja ėmėsi kito, vis dar stangraus ir tvirto.

Ji įsivaizdavo, kaip už jos stebuklingo miško, žaliame slėnyje, kita mergaitė irgi melžia karvę. Ji nieko nežino apie miške verdančias kovas, apie žygius ir mūšius, kuriems nenusisėkus atsidurtų vergijoje, kol gėris vėl nugalėtų blogį.

Melždama Tėją šią mergaitę pridėjo prie savo sapno. O tada darbas buvo baigtas. Ar bent jau šita jo dalis.

Dangčiu uždegtą kibirą nunešusi į namus, kad pienas būtų perkoštas ir perpiltas į stiklainius, ji rado Remį prie kriauklės plaušančią šiandien surinktus kiaušinius.

Brolio plaukai stovėjo pasišiaušę piestu, o ant skruosto matėsi įspausta žymė.

— Ar pašėrei Koko?

— Taip, jau. Ji buvo *išbadėjusi*. Kaip ir aš.

— Tu visada alkanas.

— Močiutė sakė, kad galime valgyti plaktos kiaušininės su kumpiu, kukurūzų košės su sūriu ir skrebučių su gervuogių džemu. Dar turime vakarykščių kiaušinių, bet reikia nuplauti kakus nuo šių. Daugybę kakų! Vištos juos kaip reikiant apkakėjo!

Užuot atsakiusi, Tėja tik suirzusi pavartė akis.

Kai pagaliau jie susėdo prie pusryčių stalo, — ji pati jau irgi jautėsi išbadėjusi, — gyvuliai buvo pašerti, pieno kibirai sudėti į indaplovę, o šunys vaikiojo voveres, besikėsinančias į lesyklėles.

Likusi ryto dalis bus skirta muilui gaminti.

Liuse turėjo užsakymų iš parduotuvės mieste ir dar kelis ypatingus prašymus, kuriais reikėjo pasirūpinti pirmiausia.

Nors Liuse savo muilo gamybos procesą vadino šaltu, karščio besidarbuojant netrūko!

Močiutė paruošė puodus, skirtus vien tik muilo gamybai, skirtingų aliejų, dažų, Molės pieno ir šarminio vandens, džiovintų žolelių ir gėlių.

Visiems teko drabužius ilgomis rankovėmis, apsimauti pirštines ir užsidėti apsauginius akinius. Nors Tėja jau buvo beveik paauglė, Liusė pasakė, kad jai pačiai leis pilti šarminį vandenį ir karštą muilo masę į formeles tik kitais metais.

Bet dabar Tėjai buvo leista sverti aliejus ir juos tirpdyti. Liusei įpylus šarminio vandens ir masei virtus panašia į tešlą, Remis galėjo įmaišyti dažų, o Tėja — Molės pieno.

Jie paruošė vieną muilo partiją su džiovintomis levandomis, antrą — su rozmarinu, trečią — su avižomis ir dar vieną Tėjos mėgstamiausios rūšies — su įvairiais žiedlapiais.

Pripildytas formeles Liusė trinktelėjo ant stalo, kad neliktų oro burbuliukų, o tada masę paliko sustingti, kad po dienos jau galėtų supjaustyti gabalėliais. Paskui ji visuomet palaukdavo dvi savaites prieš muilo gabalėlius aprišdama kaspinėliu su etikete.

Nors tokia gamyba reikalaudavo beprotiškai daug laiko ir pastangų, Tėja žinojo, kad žmonės noriai pirkdavo „Kalnų magijos“ muilą, žvakes, losjoną, vonios druską ir visus kitus močiutės produktus.

Žmonės iš visų apylinkių, užsukę į Redbudo Daubą pasivaikščioti kalnuose ar tiesiog pakeliui važiuodami kur nors kitur, būtinai apsilankydavo „Apalačų amatuose“ ir įsigydavo produktų, kuriuos močiutė gamino savo dirbtuvėje.

Tėjai buvo gera žinoti, kad kažkas nusipirks ir naudos produktus, kuriuos ji padėjo pagaminti.

— O dabar, kai darbai jau baigti, — nusimovusi pirštines Liusė ranka perbraukė sau per kaktą, — manau, suvalgysime priešpiečius, į dėžes sukrausime seniau pagamintų produktų ir juos nuvežę į miestą atliksime dar vieną darbą iš sąrašo.

— Ar galėsime nusipirkti vaisinių ledų? — smalsiai paklausė Remis.

— Sakyčiau, puiki mintis, nes diena, matosi, bus karšta. Be to, turiu dar vieną puikią mintį savo darbštiems pagalbininkams. Ką

pasakysit, jei vakarienei mums iškepsiu picą, o desertui valgysime naminių vanilinių ledų su karštu šokolado užpilu?

Džiaugsmingai sušukęs, Remis apsikabino močiutę.

— Su vyšnia ant viršaus?

— Kaipgi kitaip.

Į miestą jie nukūrė automobilyje atsidarę visus langus, klausydami bliugraso muzikos. Atrodė, kad taip ir reikia įvažiuoti į mažą kalvotą miestuką, kurio pagrindinėje gatvėje rikiavosi parduotuvės ir restoranai tokiais pavadinimais kaip „Apalačų skoniai“ ar „Naminė virtuvė“, viliojantys turistus išleisti vieną kitą dolerį.

Vaikai padėjo nunešti dėžes prie galinių parduotuvės durų. Pro jas išėjusi moteris suplojo rankomis. Tėja ją prisiminė iš ankstesnių viešnagių, todėl žinojo, kad moteris šviesiais garbanotais plaukais ir su akiniais, kabančiais ant auksinės grandinėlės — parduotuvės savininkė.

— Prisiekiu, Liuse, kaip tik kalbėjomės, kad šiandien būtų gerai sulaukti tavo „Kalnų magijos“. Širyrt išpardavėme visą levandų muilą. Pardavėme paskutinį gabalėlį kartu su levandų žvake ir losjonu moteriai iš Čikagos Ilinojuje. Be to, liko vos viena žvakė su apelsinų žievelėmis ir dar ta, kurią vadini „Pasivaikščiojimu miške“.

— Vadinasi, mes pačiu laiku. Judu prisimenate poniją Abę, tiesa?

— Nejaugi čia tavo anūkėliai? — Moteris teatrališkai griebėsi ranka už širdies, ir nors Tėja puikiai suprato, kad nuostaba netikra, vis tiek nusišypsojo. — Galvą dedu, nuo praeitos vasaros abu paaugo po gerą pėdą.

— Mano brangieji augalėliai stiebiasi aukštyn. Tėja, nunešk muilą į sandėlį ana ten. Remi, tu paimk dėžę su skystu muilu. Jis, regis, dabar žmonėms patinka.

Liuse pakėlė pirmąją dėžę žvakių.

— Palaikysiu tau duris. O vaikams turime cukrinių lazdelių, jei močiutė leidžia.

— Šiandien jie užsitarnavo saldumynų.

— Užeikite į vidų ir pasakykite panelei Luizai, kad Abė leido abiem pasiimti po du ledinukus — po vieną suvalgysite dabar, o vėliau dar po vieną.

— Ačiū, panele Abe.

Iš tiesų Tėja tų cukrinių lazdelių nemėgo, bet žinojo galėsianti savosiomis papirkti Remį. Be to, šitaip gaus progą apsidairyti parduotuvėje, kol Liusė su ponia Abe sutvarkys sąskaitas, pasidalins paskalomis ir pasikalbės apie savo šeimas.

Mama sakė, kad taip bendrauja pietiečiai — viskas čia užtrunka bent dvigubai ilgiau, nes būtina su žmonėmis praleisti laiko ir pabendrauti.

Laukti Tėjai visai patiko, nes ji galėjo apžiūrėti parduotuvėje parduodamus dirbinius, pagamintus iš medžio, stiklo, metalo arba maišytų medžiagų. Ji apžiūrėjo paveikslus ir su pasididžiavimu nužvelgė lentynas su išrikiuotomis močiutės rankų darbo prekėmis.

O kai Liusė išėjo į kitą kambarį, Tėjai teko pabūti su panele Luiza ir vaikinu vardu Džimis, pradėjusiu čia dirbti prieš Kalėdas.

Jis turėjo dideles, plačias akis ir ilgą kaklą. Tėja nesunkiai įsivaizdavo Džimį smailėjančiomis ausimis, todėl nusprendė, kad jis galėtų būti vienas iš elfų jos sapne.

Net sukirtęs cukrinę lazdelę, Remis neatsisakė vynuoginių ledų. Savąją porciją Tėja sulaižė lėtai, kol jie šiek tiek pasivaikščiojo gatvėje.

Liusė niekur neskubėjo, nes miestelyje ji pažinojo beveik visus ir beveik visi pažinojo ją. Jie nuėjo iki banko, kur Liusė paliko, kaip pati sakė, naktinį indėlį, nes bankas nebedirbo nuo antros valandos.

— Kaip jie sužinos, kad čia tavo pinigai?

Jiems lipant į kalvą, Liusė pažvelgė į Remį.

— Na, čekis išrašytas mano vardu, mano pasirašytas, ant jo nurodyta mano pavardė ir sąskaitos numeris.

— Kaip gali žinoti, kad jie tiesiog nepasisavins čekio pareiškę, kad jo taip ir negavo?

— Iš kur tiek nepasitikėjimo, mano berniuk? Visų pirma, žmogų, kuris vadovauja bankui, pažįstu nuo tada, kai jam buvo tiek, kiek dabar tau. Jis žaisdavo su mano broliu Baku. Kartą netėjau su juo į šokius, nes tavo senelis neskubėjo manęs pakviesti. Po to karto jis išmoko paskubėti.

— Ar bučiavotės į lūpas?

— Ne, nes man į akį buvo kritęs Zakarijus Laniganas.

— O gal jis pavogs tavo pinigus, nes nepabučiavai jo į lūpas.

Perbraukusi ranka Remiui per plaukus, močiutė garsiai nusi-kvatojo.

— Nemanau, kad jis vis dar dėl to pyksta, ypač todėl, kad yra vedęs mano gerą draugę Abigailę Barns — poniją Abę. Ir jiedu susilaukė trijų dukrų ir penkių anūkių.

— Kartais pirmoji meilė neišblėsta visą gyvenimą, — išmin-tingai tarė Remis.

— Remingtonai Foksai, tu nepaliauji manęs stebinti.

— Ar mano liežuvis violetinis? — Remis kyštelėjo liežuvį.

— Aišku, kad taip.

— Būtų smagu, jei jis toks būtų visada.

— Žinai ką? — močiutė viena ranka apsikabino Remį, o kita Tėją. — Su jumis visados smagu.

Nusprendusi, kad ši diena kol kas buvo pati geriausia per šias atos-togas, Tėja ją aprašė savo dienoraštyje. Ji pamelžė Asterą *pati viena!* Ir pasiryžo pamėginti iškepti kumpio ir paruošti močiutės padažą — su Remio (ir galbūt tėčio) pagalba mamos gimtadienio pusryčiams.

Vėliau padėjo gaminti muilą ir, nors jos čia jau nebebus, kai jį bus galima dailiai suvynioti, močiutė pažadėjo atsiųsti nuotraukų.

Jie nuvažiavo į miestą ir ten smagiai praleido laiką. Kai grįžo, šunys gavo skanėstų už tai, kad puikiai saugojo namus. Drauge su močiute jie gamino ledus ir juos įdėjo į šaldiklį, kad galėtų vėliau paskanauti.

Jiedu su Remiu patys pasidarė sau picas iš močiutės ruoštos tešlos, o ji ant viršaus užtarkavo sūrio. Tėjos pica išėjo beveik tobulai apskrita, o Remis pareiškė pasidaręs sau šešiakampę. Močiutė ant savosios dar užsidėjo grybų ir alyvuogių, todėl pasislėpęs jai už nugaros Remis pasibjaurėjęs nusivaipė.

Užbaigus vakaro darbus ir danguje sušvitus žvaigždėms, jie trise įsitaisė terasoje su savo ledais.

Žvaigždžių matėsi tiek daug, kad Tėja pamanė, jog, ko gero, šįkart močiutė suklydo dėl artėjančios audros.

Kai Liusė užėjo į kambarį palinkėti labos nakties, Tėja pasidėjo savo dienoraštį.

— Rytoj bus praėjusi visa savaitė.

Liusė atsisėdo ant lovos krašto.

— Tai reiškia, kad jums liko dar viena savaitė. Ir argi po poros mėnesių mes visi nevažiuosime į paplūdimį? Pirmą kartą gyvenime atostogausiu su visa savo šeima name ant jūros kranto! Tavo mama su tėčiu mums visiems įteikė išpūdingą dovaną.

— O paskui, vos po kelių mėnesių, jūs visi atvyksite čia. Surengsiu tokią Padėkos dienos vakarienę, kokios net neįsivaizduojate.

Močiutė perbraukė pirštais Tėjai per skruostą.

— Palauk ir pamatysi.

— Viskas tada atrodys kitaip. Noriu išvysti, kaip viskas pasikeičia. O tada tu atvažiuosi Kalėdų.

— Būtinai. O jūs čia atvyksit per Velykas.

— Pamatysiu, kaip žydi raudonlapiai.

— Žinoma. Ir dar sedulos. Vaizdas išties įspūdingas. Ar šiandakt vėl sapnuosi tą patį sapną, ar pradėsi naują?

— Dar nepabaigiau pirmojo. Apie stebuklingą Endono mišką.

— Endono?

— Toks to pasaulio pavadinimas. Be to, sugalvojau kelis naujus veikėjus. Privalau pamatyti, kas bus toliau.

— Tuomet linkiu tau gero sapno. — Liusė pasilenkusi pabučiavo anūkę. — Ir aš norėsiu sužinoti, kas dar nutiks.

Patenkinta Tėja susirangė po antklode ir užmerkė akis. Netrukus ji paniro į sapną — kupiną spalvų, nuotykių ir stebuklų. Kol Tėja sapnavo, žvaigždes ėmė dengti debesys. Tolumoje nugriaudėjo griaustinis.

Kai priartėjo močiutės išpranašauta audra, stebuklingas sapnas virto košmaru.

3

Maždaug tuo pat metu, kai Liusė įdėjo ledus į šaldytuvo kamerą, Kora išėjo iš susirinkimo. Jis, beje, puikiai nusisekė, todėl mintyse ji pati sau paplekšnojo per petį.

Kadangi daugiau planų šiandienai Kora neturėjo, nusprendė sutvarkyti kelis asmeninius reikalus, o paskui sau ir Džonui surengti nedidelę šventę.

Ji pasiims drabužius iš cheminės valyklos, užsuks į spaustuvę naujausių lankstinukų, užvažiuos į mėgstamiausią vyninę, paskui stabtelės prie parduotuvės nusipirkti kepsnių, kuriuos Džonas iškeps, ir dar nueis į ūkininkų turgų nusipirkti daržovių salotoms ir kelių bulvių.

Džonas dievina jos dukart keptas bulves.

Kora niekada nemokėjo gaminti kaip jos mama, bet jiedu su Džonu vis tiek visai neblogai tvarkėsi virtuvėje.

Savo rytiniam susitikimui su itin išrankiu turtuoliu klientu Kora buvo pasirinkusi sėkmingos profesionalės įvaizdį.

Plaukus buvo susisukusi į kuodą, vilkėjo aptemptą berankovę tamsiai rožinę suknelę ir avėjo derančias aukštakulnes basutes.

Užuot segėjusi savo įprastą dirbančios motinos laikrodį, šiandieną Kora pasirinko „Bulgari“, Džono dovanotą per dešimtąsias jų santuokos metines. Jos nuomone, bereikalinga prabanga.

Ant laikrodžio galinio dangtelio Džonas buvo išgraviravęs širdelę ir žodį „Amžiams“.

Kora jautėsi sužavėta.

Tvarkydama reikalus, ji važinėjo iš vienos vietos į kitą, automobilyje klausydamasi radijo, ir nepaliaudama šypsojosi.

Parduotuvėje Kora prisiminė vaikus, kaip, kaskart jiedviem su Džonu padarius klaidą ir juos pasiėmus apsipirkti kartu, jie visada,

absoliučiai visada sugebėdavo išsireikalauti dviejų rūšių traškučių, dviejų skonių ledų, dvi dėžutes pusryčių dribsnių ir dar dievaži ko.

Kora beprotiškai jų ilgėjosi.

Aišku, tai nereiškė, kad ji nesidžiaugė galimybe pabūti tik dviese. Pakurstyti aistrą. Pasimėgauti artumu. Bet ji ilgėjosi vaikų veidų, jų energijos, netgi jų amžinų rietenų.

Jie kalbėdavosi bent jau kas antrą dieną, ir per tuos pokalbius tiek Tėja, tiek Remis trykšte tryško džiaugsmu, tad visos slogios mintys kaipmat išgaruodavo.

Vaikai dievino tą nediduką ūkį, ir jos mama visuomet pasirūpindavo, kad kiekvieną vasarą jie ten praleistų dvi nuostabias savaites. Ji buvo dėmesinga ir rodė anūkams savo meilę visais įmanomais būdais.

Tos meilės ir dėmesio vaikai šiomet gaus dar daugiau, nes jau buvo suplanuotos ir šeimos atostogos paplūdimyje, ir Padėkos diena, ir Velykos.

Laikas, praleistas su šeima, neabejotinai išeis į naudą jiems visiems.

Kadangi Koros galva buvo užimta kepsniais vakarienei, o širdis vaikais, vyro, pirkinių krepšelyje nešančio šešių kolos skardinių pakuotę, pakelį „Cheetos“ traškučių ir dėžutę sausainių su šokolado gabaliukais, ji net nepastebėjo.

Bet Rėjui Rigsui ji iškart krito į akį.

Tokias turtuoles kales jis sugebėdavo atpažinti vos tik išvydęs, ir dabar vieną jų kaip tik matė priešais save.

Snobiška šukuosena, vestuvinis žiedas su kvadratinio deimantu ir tas prabangus laikrodys.

Jam atrodė, kad tas laikrodys klykte klykė: *Aš už tave geresnė, Rėjau.*

Ir jis jos už tai nekentė.

Šitaip apsirengusi atėjo pirkti maisto? Matyt, bus kokio turtuolio trofėjinė žmona. Tokia, kuri iš aukšto dėbso į tokius kaip jis.

Jo širdyje įsiliepsnojo baisi neapykanta.

Šita kalė, matyt, turi daug prabangių mašinų ir išpūdingą namą. Su daugybe vertingų daiktų, tokių kaip tas laikrodis, viduje. O seifas turbūt prigrūstas grynųjų.

Rėjus susidomėjo.

Susidomėjo tiek, kad, palikęs krepšelį su prekėmis, išėjo iš parduotuvės ir sėdo į savo automobilį.

Dabar šis automobilis priklausė jam, nes Rėjus jį perdažė. Dėmesį traukianti ryškiai vyšninė, pasirinkta ankstesnio turtuolio šeimininko, dabar spindėjo diskretiška juoda. Merilando valstijos numerius Rėjus jau buvo pakeitęs į Pensilvanijos.

Kitos valstijos numerių visada galima nesunkiai rasti bet kuriame nudrengtame motelyje išilgai greitkelio.

Sulaukęs aštuoniolikos, kelyje praleidęs dvejus metus, Rėjus viską žinojo apie nudrengtus motelius ir vogtų automobilių slėpimą.

Šiuo metu jis sėdėjo juodame mersedese sedane, registruotame Filipo Aleno Klarko vardu — dabar Klarkas drauge su savo žiezula žmona Barbara Ana Klark trūnijo kažkokiame kape prašmatniose kapinėse Potomake, Merilando valstijoje.

Iš Klarkų Rėjus nugvelbė keturis prabangius laikrodžius, o to tipo roleksą užstatė lombarde praėjus vos dviem savaitėms po vagystės. Ta sena žiezula turėjo neblogų papuošalų, bet teks gerokai palūkėti, kol galės parduoti juos ir likusius laikrodžius.

Rėjus Rigsas visai ne kvailys.

Be to, prieš nudėdamas tą seną kalę, jis sugebėjo iš jos išpešti seifo spynos kombinaciją, o jame aptiko septynis tūkstančius grynaisiais. Abiejų piniginių Rėjus rado dar du tūkstančius tris šimtus, o senos žiezulos apatinių stalčiuje — dar šiek tiek paslėptų grynųjų.

Šitaip praturtėjęs jis galėjo sau leisti išsinuomoti paplūdimio namelį Mertl Biče.

Pasidegins, apžiūrės ten poilsiaujančius turtingus turistus.

Pakeliui Rėjus nusprendė užsukti į parduotuvę užkandžių, nes degalinėse juos pardavinėjo su dideliu antkainiu.

Vieną dieną reikės kokią vieną paleisti į orą, kad tie sukčiai pasimokytų.

Bet dabar Rėjus suvokė, kad čia sustoti iš tiesų vertėjo. Jis jau tėsi velniškai tuo įsitikinęs, kai išvydo, jog išėjusi iš parduotuvės ta turtuolė kalė vieną vienintelį pirkinių maišelį pasidėjo BMW automobilyje — kodėl, velniai rautų, daugiau niekas nebeperka amerikietišku?

Be to, jau pats metas vėl pasikeisti ratus, o ir pakeliui buvo suradęs tinkamus Vakarų Virdžinijos registracijos numerius.

Pats likimas jį čia atvedė.

Rėjus nusekė paskui savo auką iš aikštelės iki pat ūkininkų turgaus. Galima pamanyti, tokioms kaip ji rūpi paprasti ūkininkai.

Netrukus moteris grįžo prie savo mašinos nešina dar vienu nedideliu maišeliu.

Vaikų ji neturi, nusprendė jis. Maisto nepakankamai.

Galbūt ji namuose laiko kokią viauksintį šunėką — teks juo pasirūpinti.

Tokios visuomet turi kokią nediduką vardu Pūkis ar Arčis.

Ką gi, Rėjus mielai spirs kokiam Pūkiui į galvą.

Moteris nuvažiavo į didelių, prabangių namų rajoną. Jis tokius vadindavo suknistais rūmais.

Rėjus sustojo, žinodamas, kad mersedesas suteiks jam reikiamą priedangą bent jau kelioms minutėms. Prašmatniuose namuose gyvenantys žmonės nesitiki bėdų iš brangių automobilių savininkų.

Ir labai klysta.

Garažas atsidarė, ji įvažiavo vidun ir vartai vėl nusileido.

Rėjus palaukė dar kelias minutes, mąstydamas, bandydamas suregzti planą. Ar ji vėl išėjo į lauką pro laukujes duris?

Verandoje moteris palaistė gėles vazonuose, kybančiuose ant kolonų. Jai iš paskos neatlėkė joks viauksintis šunėkas, tad, matyt, jo čia nėra.

Kai ji pastatė laistytuvą ant žemės, įvažoje sustojo visureigis. Dar vienas BMW.

Iš vidaus išlipo ne koks nors senas pasipūtėlis, o daug jaunesnis vyriškis, nei Rėjus tikėjosi išvysti. Jis buvo gana aukštas ir atrodė sportiškas; tai šiek tiek keitė situaciją.

Ji nusileido laiptais, jis priėjo arčiau.

Jiedu apsikabino ir pasibučiavo.

Rėjus nei išgirdo kokį lojantį šunį, nei išvydo iš namų atskuo-džiančius vaikus, šaukiančius: *Tėvelis namie!*

Greičiausiai šiame nepadoriai dideliame name jie gyvena tik dviese. Name, kuris turėtų priklausyti jam. Viskas čia turėtų priklausyti jam.

Po šio vakaro bent kai kas ir priklausys.

Porelei įėjus vidun, Rėjus nuriedėjo gatve — stengdamasis neviršyti greičio limito — ir apvažiavo aplink namą, norėdamas pamatyti, kas už jo.

Velniai jį rautų, jei už namo neras didžiulio kiemo ir prakeikto baseino.

Rėjus šventai tikėjo, kad pernelyg daug žmonių turi visko velniškai per daug. Todėl jam atrodė sąžininga ir teisinga, jog dalis jų turto atiteks jam, kad ir jis turėtų, ko nori ir nusipelnė.

Juk galų gale ten, kur juos nusiųs, jie negalės nieko pasiimti.

Namo viduje Kora padavė Džonui laistytuvą.

— Gal gali pripilti dar vandens ir jį išnešti atgal į verandą? Aš noriu užlipti į viršų ir persirengti.

— Atrodai labai gražiai.

— Ir aš taip manau. Adelė vis gyrė mano batelius, be to, kas-kart, kai segiu šį nuostabų laikrodį, jaučiu, kaip ji jo pavydi. Papasakosiu tau apie susitikimą — turiu gerų naujienų — iškart po to, kai nusispirsiu šituos batus, kuriais jau ima skųstis mano vargšės pėdos.

— Taip ir padaryk. Aš irgi turiu gerų žinių dėl Barnabio projekto. Gali ir nepersirengti, nusivesiu tave vakarienės. O paskui gal pažiūrėsime filmą?

Stabtelėjusi ant laiptų, Kora koketiškai pažvelgė į Džoną, grįžtelėjusi per petį.

— Džonai Foksai, nejaugi kvieti mane į pasimatymą?

— Būčiau beprotis, jei nepamėginčiau.

— Mielai sutikčiau, bet gal atidėkime iki rytojaus? Šiam vakarui jau turiu planų.

Pakreipęs galvą Džonas prisimerkęs ją nužvelgė.

— Kokių planų?

— Na, galiu pasakyti tik tiek, — koketiškai šypsodamasi Kora nusispyrė batelius, — kad tie planai susiję su mano nupirktais kepsniais, kuriuos tu iškepsi. O aš paruošiu savo garsiujų dukart keptų bulvių.

— Žinomų visame pasaulyje.

— Dar bus gardžių salotų iš ūkininkų turguje pirktų daržovių. Ir nupirkau butelį puikaus kabernė, kurį taip mėgsti.

— Man regis, išties puikus planas. O kas desertui?

— Mąščiau apie vaikus, apie tai, kaip smagiai jie ten leidžia laiką. O mudu čia, visiškai vieni dideliame tuščiame name. — Kora pirštu už dirželių iškėlė savo batelius. — Todėl pamaniau, kad šįvakar mudviem su vyru reikėtų daug beprotiško sekso.

— Pats nuostabiausias desertas.

— Ar geresnis ir už mamos obuolinį pyragą?

— Net ir už jį.

— Protingas atsakymas. Kodėl tau neatkimšus to butelio, o aš imsiuosi bulvių, kai tik nusileisiu? Galėsime pavakaroti terasoje prieš tau užkuriant kepsninę.

— Myliu tave, Kora.

Lipdama aukštyn ji grįžtelėjo per petį. Ir pirštu bakstelėjo į savo laikrodį.

— Amžiams.

Džonas patraukė virtuvės link, pakeliui stabtelėdamas prie nuotraukomis nukabinėtos sienos, kurią pats buvo praminęs šeimos galerija. Čia buvo fotografijų, kuriose tik jiedu, paskui jie trise, o po to jau keturiese. Vaikų nuotraukų. Koros mamos, jos brolių. Grupinės nuotraukos, asmeniniai portretai — ant sienos beveik nebebuvo likę tuščios vietos.

Šie atvaizdai liudijo, kad jis — laimingiausias šunsnukis visame pasaulyje.

Amžiams.

Džordžas sugrįžo į virtuvę, kad atkimštų vyną ir pripiltų vandens į laistytuvą.

Rėjus paliko mersedesą automobilių plovykloje ir sumokėjo, kad jį kruopščiai išvalytų iš vidaus ir išorės.

Kad mašina būtų švari it nauja.

Vėliau jis susirado neblogą vietelę, kur nusipirko plėšytos kiaulienos sumuštinį su velniškai gardžiomis kopūstų salotomis bei gruzdintomis bulvytėmis. Valgė lauke, mėgaudamasis saule, ir valgydamas piešė namą.

Jis netgi nutarė, kad panorėjęs būtų tapęs neblogo architektu, bet kam, po velnių, turėtų braižyti namus, kuriuose paskui gyventų kažkas kitas?

Rėjus nusprendė, kad miegamieji turėtų būti antrame aukšte, įskaitant ir prašmatnųjį pagrindinį. Jei jie turi seifą, šis irgi bus ten arba kokiam darbo kambaryje ar snobiškai įrengtoje bibliotekoje.

Koks bus jo grobis? Grynieji, papuošalai ir vienas iš automobilių.

Paskui Rėjus nuvažiuos iki Šiaurės Karolinos, pernaktvos kokiam nudrengtame motelyje. Ryte vėl leisis į kelią ir privažiuos Mertl Bičą, niekam net nesužinojus, kad turtingoji kalė ir tas šunsnukis negyvi.